

АНДРЕЈ ИЉИЧ ФУРСОВ

У посткапитализму, владаће „дубока власт“
специјалних служби и наднационалних
структура

СЛОБОДАН РЕЉИЋ

Испред нас ступају
следбеници 5. октобара

НИКОЛА МАЛОВИЋ

Монтенегрини су
људи неvjерујући

Печат

Лист слободне Србије

РАТ
У ИЗРАЕЛУ

**ЦИХАД,
ФАТВА И
ЕТНИЧКО
ЧИШЋЕЊЕ**

Број 783, 20. октобар 2023. излази петком, цена: 350 ДИИ, ЦП 3.5 евра, РС 6 км, www.pечат.co.rs

ВИКТОР ТРИФОНОВИЧ СЛИПЕНЧУК

ЧВОРОВИ ЗА ПАМЋЕЊЕ

Како сам заплакао над изреком „Нас и Руса 300 милиона, а без Руса – пола камиона“?

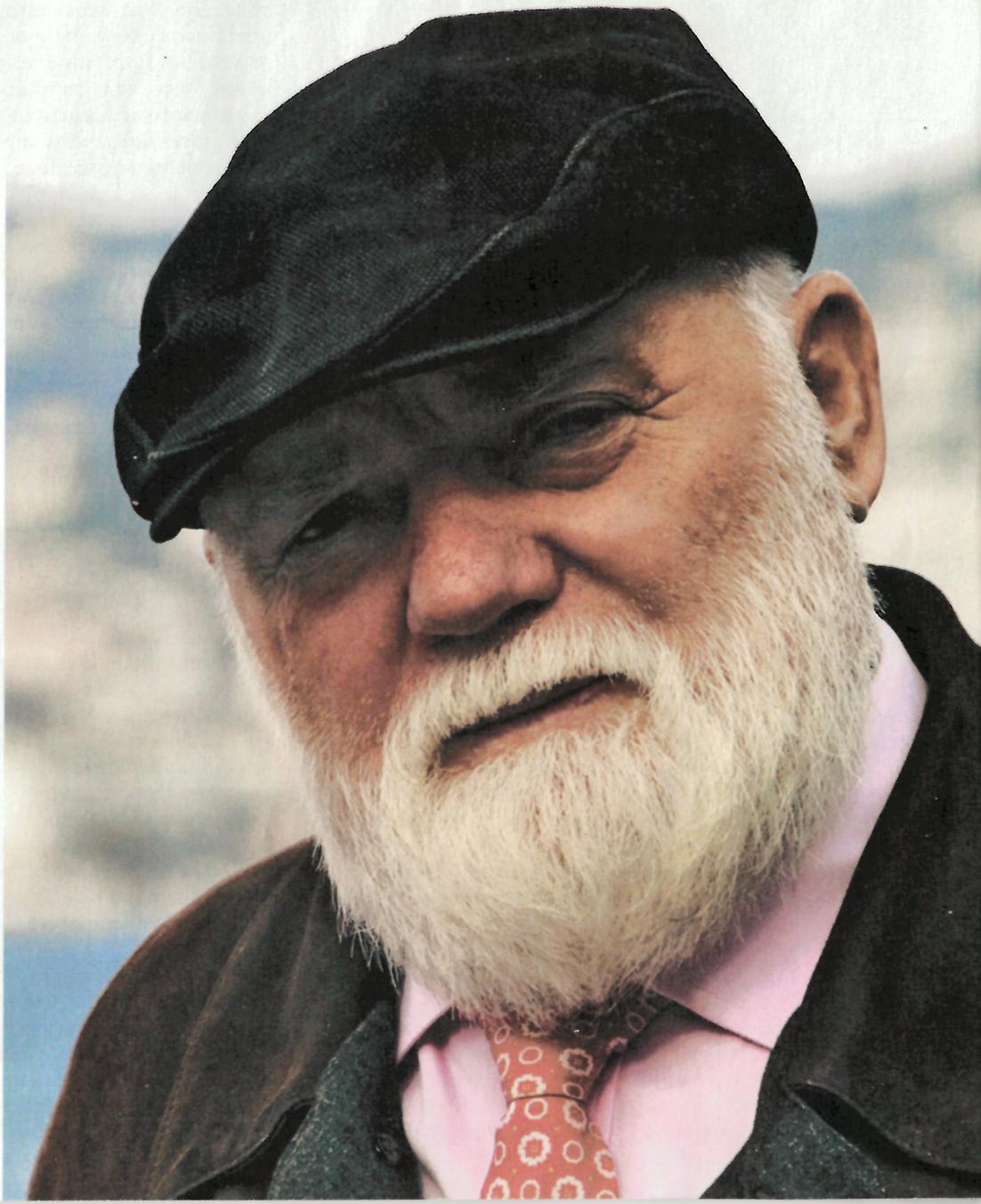
Разговарала **НАТАША ЈОВАНОВИЋ**

Ништавни су само они који су с почетком СВО побегли из Русије, око чега се диже беспотребно велика галама будући да је реч о такозваним јавним личностима, ТВ звездама. У последње време неки од њих су се „нечујно“ вратили. И слава Богу! Некад се људи уплаше. Али потом, победивши страх, процењују свој негативни поступак и крећу правим путем. Као човек који има богато животно искуство, говорим с пуном одговорношћу – нема ништа боље него делити тугу и победе са својом земљом – каже у разговору за „Печат“ Виктор Трифонович Слипенчук, песник, филозоф патриота и стари пријатељ Србије који и у тренутним драматичним временима дубоко и прецизно промишља стварност.

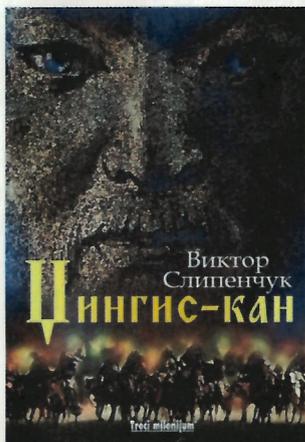
Инспирацију за писање налазите у свакодневним темама. То није само публицистика већ и грађанска поезија? У којој се мери она ослања на политику и могу ли се поезија и политика међусобно допуњавати?

По мом схватању књижевност и политика од давнина иду упоредо једна с другом. У том смислу је поезија посебно карактеристична. Песма „Клеветницама Русије“, коју је 1831. године написао А. С. Пушкин поводом заузимања Варшаве, толико тачно објашњава наш вековни сукоб са злогласним Западом, да делује као да је написана данас. Ускоро ће закуцати и двестота годишњица од времена кад су стихови написани, а суштински се ништа није променило. У тим стиховима је политика, преливена у искричаву емоцију велике поезије, психолошки до те мере прецизна и опипљива, да се време и све на свету повлачи, немајући власт над њима.

Зашто, о чему брујите, светски букачи? Зашто проклетством претите Русији?

Ускоро ће закуцати двестота годишњица од тренутка кад су написани стихови песме „Клеветницима Русије“ А. С. Пушкина, а суштински се ништа није променило

„Дингис-кан“ и научнофантастични роман „Звездани спаситељ“ преведени су у Србији

За вас су безвучни и Кремљ и Праг; ... / И бесмислено је да увлачим вас / У борбу храбрости као враг – ... / Зато, не мрзите нас ... / Због чега? За шта смо одговорни? / Је л' што на згаришту, срушеној Москви, / Безочној вољи не бесмо покорни / Оној, пред којом дрхтасте ви?

Или још, из те исте песме: „Или мислите, нова Европа је јака? / Или Русији победу да отмеће? / Или нас је мало? Од Крима до Перма сибирског / Од Колхиде до хладног камена финског, / Од устрепалог Кремља / До зидина моћне Кине, / Стражаре наше воље челичне / Да се чува руска земља... / Зато, с нама покушајте речима, / Чувајте своје зле синове, / Јер много је места на руским пољима / Што крију дедова ваших гробове.

Замене је грађанска поезија везивна нит живота којом смо сједињени и с прошлим, и са садашњим, и с будућим, и генерално, једни с другима. Суштина није у томе да ли си грађански песник или ниси. Него у томе – да ли си истински песник. По мом схватању, истински песник је обавезно и држављанин своје земље. Није случајно код нас у Русији веома популарна фраза из песме „Песник и грађанин“ Николаја Њекрасова – „Можеш и да не будеш песник, али грађанин мораш бити“. Мислим да ако сам прави песник, онда ћу сигурно бити и грађански. А о томе се може судити само по мојим песмама и не треба да судим ја већ читалац. Цео седми том мојих сабраних дела посвећен је поезији.

Данас је отаџбина постала најфреквентнија реч у Русији. Да ли је СВО мобилисала интелектуалну елиту да кроз свој рад стане уз државу, и како?

Отаџбина је постала најфреквентнија реч у Русији управо због почетка Специјалне војне операције. Већина интелектуалне елите стоји уз своју државу. Руски заводи и фабрике које раде за одбрамбену индустрију у кратком року су значајно повећали своју производњу. За нацистичку Украјину раде све фабрике НАТО-а, али они приметно заостају за нама.

Недавно се у западним медијима појавио извештај да Русија брже од било које друге земље на свету производи тенкове, негде од 60 до 100 дневно. Мислим да је јасно да се таква брзина повећања производних капацитета обезбеђује техничком интелектуалном елитом земље. **Која идеја обједињује вашу наизглед разнолика дела?**

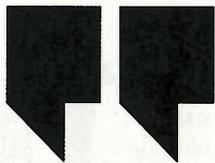
Уколико је основна идеја било ког литерарног дела човек, његов карактер, онда могу рећи да сва моја разнолика дела обједињује аутор, то јест ја. И ту нема ништа чудно нити за осуду. Сматра се да је „Јунак нашег доба“ Михаила Лермонтова, који је написан у претпрошлом веку, први психолошки роман у руској књижевности. Подсећам, он (роман) почиње фразом: „Ја сам путовао из Тифлиса поштанским ко-

чијама.“ Овде „ја“ представља аутора.

„Путовање с руском речју“ наслов је деветог тома, допуне ваших сабраних дела. У том наслову има нешто мисионарско. У чему се састоји мисија писца?

Веома озбиљно питање. Међутим, мој одговор је кратак – доносити истину људима. Управо тога сам се придржавао и придржавам се. Одмах после смрти Василија Макаровича Шушкина (талентованог режисера, писца и публицисте) изашао је његов публицистички зборник „Моралност је истина“. Истину чува народ. Тако да, као што је говорио песник Александар Трифонович Твардовски – „ту нема ни сабирања ни одузимања“. **Нисте први пут у Србији. Ваша поема „Дингис-кан“ и научнофантастични роман „Звездани спас“ преведени су и издати у Србији 2013. године. Зашто сте одлучили да баш у Србији представите своја сабрана дела и девети том?**

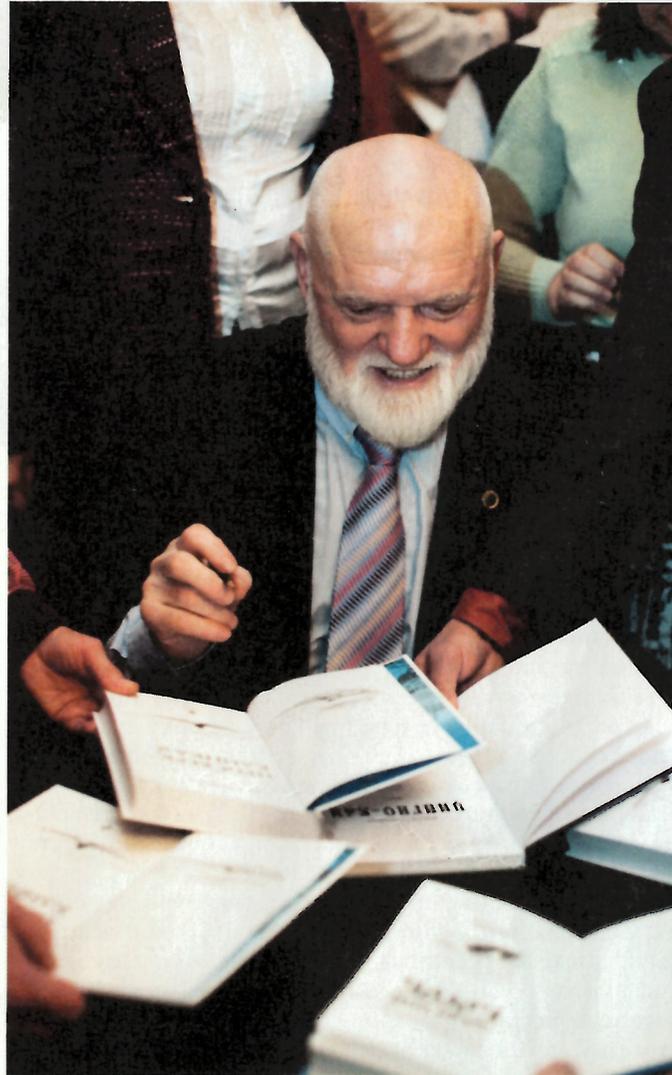
Генерално, у вашем питању је садржан и одговор. Да, нисам први пут у Србији, овде су преведене књиге „Дингис-кан“ и научнофантастични роман „Звездани спас“, што је сасвим добар повод да представим своја нова издања у >>>

Суштина није у томе да ли си грађански песник или ниси. Него у томе – да ли си истински песник. По мом схватању, истински песник је обавезно и држављанин своје земље

Србији. Да, ово је истина, али не цела. Требало би се вратити на ваше прво питање где сам говорио о снази искричаве емоције пред којом се и време и све повлачи – толики је њен утицај. Искричава емоција, снагом своје напетости, не само да се преноси на нас већ постаје и део наше душе. Њен утицај, рећи ћу овако, захтева деловање оних на које је то пренето. Али вратимо се Србији.

Много пута сам имао прилику да чујем да су Срби – Словени, да су они (као и ми Руси) православни. Слушао сам њихове предивне пословице и изреке. На пример: „Нас и Руса 300 милиона, а без Руса – пола камиона.“ „Бог на небу, Русија на земљи.“ Ово је веома блиско нашем схватању јер ко влада Русијом? Наравно, наш председник Владимир Владимирович Путин, али ако сагледамо виши ниво, онда је то Бог. Све ово је подстакло моје симпатије према Србима. Али није то изазвало ону свету искричаву емоцију коју сам споменуо. Једног дана (живели смо у Швајцарској у Вили Саси, из медицинских разлога) улази моја жена и каже:

„Управо сам видела српску техничарку и дала сам јој неку ситницу“ (у Србији је био рат и ми смо на тај начин покушали да се искупимо за кривицу наше, Јељцинове владе, пред обичним Србима). Може да прича ко шта хоће, народна дипломатија постоји и ја сам њен поборник. Елем, жена ме пита: „Знаш ли шта значи српска изрека: Нас и Руса 300 милиона, а без Руса пола камиона.“

Ето та рима „300 милиона и пола камиона“ ударила је право у срце, у његов најmekши део. Као што знате, Џингис-кан није умео да чита и пише и захтевао је да се његови прописи унесу у Јасин законик у римованом облику. Риме су биле чворови за памћење. Ово је древна традиција, али о том-потом... У том тренутку, да бих прикрио буру својих осећања које је покренула та рима, пришао сам писаћем столу. У Швајцарској ми је писање стихова ишло веома добро. Али тада нисам могао писати, сузе су ми замаглиле очи. Управо тада сам с Галом, мојом женом, донео одлуку да објавим у Србији нека драга нам издања. ▮

Вопросы задаёт журналистка

Наташа Йованович

ИСКРА ЭМОЦИИ

Уважаемый Виктор Трифонович, мы живём в драматические исторические времена. И мне бы очень хотелось поговорить с вами как с человеком, глубоко размышляющим о реальности, поэтом, философом, патриотом и давним другом Сербии.

– Я знаю, вы часто пишете на злобу дня. Это не только публицистика, но и гражданская поэзия. Как вам кажется, насколько сегодня литература и политика могут дополнять друг друга? Что такое для вас гражданская поэзия? Относите ли вы себя к гражданским поэтам?

– В моём понимании, литература и политика с древнейших времён идут рядом. И особенно показательна в этом смысле поэзия. Стихотворение «Клеветникам России», написанное в 1831 году А. С. Пушкиным на взятие Варшавы, настолько точно объясняет наше вековое противостояние с пресловутым Западом, словно оно написано сегодня. Стихотворению скоро стукнет 200 лет, а по большому счёту ничего не изменилось. В нём политика, перелитая в искрящуюся эмоцию великой поэзии, психологически настолько точна и ощутима, что время и всё в мире отступает, не властно над ней.

«О чём шумите вы, народные витии?

Зачем анафемой грозите вы России?..

...

...Для вас безмолвны Кремль и Прага;

Бессмысленно прельщает вас
 Борьбы отчаянной отвага –
 И ненавидите вы нас...

За что ж? ответствуйте: за то ли,
 Что на развалинах пылающей Москвы
 Мы не признали наглой воли
 Того, под кем дрожали вы?»

Или ещё из того же стихотворения:

«Иль нам с Европой спорить ново?
 Иль русский от побед отвык?
 Иль мало нас? Или от Перми до Тавриды,
 От финских хладных скал до пламенной Колхиды,
 От потрясённого Кремля
 До стен недвижимого Китая,
 Стальной щетиною сверкая,
 Не встанет русская земля?..
 Так высылайте ж к нам, витии,
 Своих озлобленных сынов:
 Есть место им в полях России,
 Среди нечуждых им гробов».

Для меня гражданская поэзия – это связующая нить жизни, которой мы соединены и с прошлым, и с настоящим, и с будущим, и вообще друг с другом. Суть не в том – гражданский ты поэт или нет. А в том, ты – настоящий поэт? В моём понимании настоящий поэт это – поэт и обязательно гражданин своей страны. Неслучайно у нас в России фраза из стихотворения «Поэт и гражданин» Николая Некрасова «Поэтом можешь ты не быть, но гражданином быть обязан» стала крылатой. Думаю, если я настоящий поэт, то непременно гражданский. А судить можно только по моим стихам, и судить должен не я, а читатель. Весь седьмой том моего собрания сочинений отдан поэзии.

– Сегодня слово «Родина» стало самым частым в России. Мобилизовала ли СВО интеллектуальную элиту, чтобы она поддерживала государство посредством своей работы, и каким образом?

– Слово «Родина» потому и стало самым частым в России, что началась специальная военная операция. Подавляющее большинство интеллектуальной элиты поддерживает государство. Российские заводы и фабрики, работающие на оборонку, в кратчайшие сроки в разы увеличили производство. На нацистскую Украину работают все оружейные заводы НАТО, но они заметно отстают от нас. Недавно в западных СМИ прошло сообщение, что Россия быстрее всех в мире делает танки, где-то от 60 до 100 в день. Думаю, должно быть понятно, что такая скорость наращивания мощностей производства обеспечивается технической интеллектуальной элитой страны. А те, кто с началом СВО ломанули из России – их ничтожно мало, но шуму вокруг них избыточно много, потому что большинство из них – так называемые публичные люди, ТВ-звёзды. В последнее время некоторые из них втихаря вернулись. И слава богу! Иногда люди пугаются. Но потом, преодолев страх, дают оценку своему негативному поступку и выходят на истинный путь. Как человек поживший, говорю со всей ответственностью – нет ничего лучше, чем разделять горести и победы со всей своей страной.

– **Какая основная идея объединяет ваши такие внешне разноплановые произведения?**

– Если основной идеей любого литературного произведения является человек, его характер, то могу сказать, что все мои разноплановые произведения объединяет автор, то есть я сам. И тут нет ничего предосудительного и удивительного. Первым психологическим романом в русской литературе считается «Герой нашего времени», написанный М. Ю. Лермонтовым в позапрошлом веке. Напомню, он (роман) начинается фразой «Я ехал на перекладных из Тифлиса». Я – автор.

– **Название 9-го тома-дополнения вашего собрания сочинений – «Путешествие с русским словом». В этом названии есть что-то миссионерское. В чём, на ваш взгляд, миссия писателя?**

– Очень серьёзный вопрос. Но мой ответ короток – нести людям правду. Именно этого придерживался и придерживаюсь. Сразу после смерти

Василия Макаровича Шукшина (талантливейшего режиссёра, писателя и публициста) вышел его публицистический сборник «Нравственность есть Правда». Правду оберегает народ. Так что, как говаривал поэт Александр Трифонович Твардовский, «тут ни убавить, ни прибавить».

– Вы не первый раз в Сербии. Ваша поэма «Чингис-Хан» и фантастический роман «Звёздный Спас» были переведены и изданы в Сербии в 2013 году. Почему именно в Сербии вы сейчас решили представить своё собрание сочинений и 9-й том?

– В общем-то, в вашем вопросе присутствует ответ. Да, я не первый раз в Сербии, у меня здесь переведены книги «Чингис-Хан» и фантастический роман «Звёздный Спас», что является достаточно весомым поводом, чтобы представить в Сербии свои новые издания. Да, это правда, но не вся. И тут надо вернуться к ответу на ваш первый вопрос, в котором я говорю о силе искрящейся эмоции, перед которой отступает и время, и всё – так велико её воздействие. Искрящаяся эмоция силой своего напряжения не только передаётся нам, но и становится частью нашей души. Её воздействие, скажу так, требует от приобретателя действий. Но вернусь к Сербии.

Мне много раз приходилось слышать, что сербы – славяне, что они (как и мы, русские) православные. Слышал их прекрасные поговорки и выражения. Например, «Нас с русскими – 300 миллионов, а без русских – полгрузовика», «На небе Бог, а на земле Россия». Это очень близко к нашему пониманию. Кто правит Россией – конечно, наш президент, Владимир Владимирович Путин, но если взять чуть выше – Бог. Всё это настраивало меня на позитивное отношение к сербам (говорю только о себе). Но не вызывало той *священной искрящейся эмоции*, о которой упоминал. И вот однажды (мы тогда по медицинским делам жили в Швейцарии на вилле «Сасса») заходит жена и говорит: «Сейчас видела сербку – техничку с виллы «Сасса» и отдала ей всю мелочь» (в Сербии шла война, и мы таким способом искупали вину нашего ельцинского правительства перед простыми сербами).

Кто бы там что ни говорил, но народная дипломатия существует, и я её приверженец. В общем, жена спрашивает меня: «А ты знаешь, как звучит на сербском поговорка «Нас с русскими – 300 миллионов, а без русских – полгрузовика», – «Нас и руса 300 милиона, нас без руса пола камиона».

Вот эта вот рифма «300 милиона и пола камиона» ударила в самое сердце, в самую живую его мякоть. Как известно, Чингисхан не умел ни читать, ни писать и требовал, чтобы его уложения вносились в *кодекс Ясы* в рифмованном виде. Рифмы были узелками на память. Это древняя традиция, но всё это потом... А в тот момент, чтобы скрыть бурю чувств, вызванных рифмой, я пошёл к столу. В Швейцарии у меня очень хорошо писались стихи. Но я не мог писать, слёзы застилали глаза. Именно тогда мы с Галой (моей женой) поставили целью опубликовать в Сербии некоторые дорогие нам издания.

Кажется, Наташа Йованович, я исчерпал количество страниц, данных вами на интервью, поэтому 6-й и 7-й вопросы оставляю открытыми.

СПАСИБО! Семь футов под килем!

С уважением, Виктор Слипенчук.

15.10.2023

Книги Виктора и Михаила Слипенчуков на российском стенде Международной Белградской книжной ярмарки